

Szorongás helyett békesség

„Békesség néktek!” Így köszönti Jézus a tanítványokat.

Rettegtek, zaklatottak, zavarodottak voltak és reményvesztettek. Minden elveszni látszott, ami addig szépnek és igaznak tűnt. A belső világuk bizonytalanná, a külső fenyegetővé vált. Az ígéretük és a remény érvénytelenné. Csak arra volt erejük, hogy bezárkózzanak és egymásba kapaszkodjanak.

Gondolom, nemcsak nekem ismerősek ezek az érzések. Szorongásból, zaklatottságból, zavarodottságból napjainkban is van elég. A zaklatottság olyannyira mindennapjaink részévé vált, hogy sokszor már észre sem vesszük. Milyen felrázó lenne, ha valaki így köszönne ránk: „Békesség neked!” Akkor bizony rá kellene tekintenem békétlenségem aktuális állapotára és okára.

Jó alkalom lenne ez számomra arra, hogy önvizsgálatot tartsak: Melyek azok a helyzetek az életemben, amelyeket nehezen kezelek, amelyek valahogyan mindig zaklatottá tesznek. Továbbá el kellene ismernem, hogy megint „benyelt” az evilág. Hagytam elgyengülni az Istenbe vetett bizalmamat. Nem tudom biztonságban lévőnek, elégedettnek érezni magam.

Ráadásul nem sok jó születik abból, ha zaklatottan, békétlenül teszem a dolgaimat, szemlélem az embertársaimat. A félelem, a harag, az elutasítás, a ragaszkodás, a vágyakozás torzítja tisztánlátásomat. Mindezek befolyásolják megítélésemet.

Szükségem van a békességre. Azért, mert akkor érzem azt, hogy a helyemen vagyok. A világ bennem és körülöttem is kiteljesedik. A bizalom és a remény érvényessé válik. Szükségem van rá azért is, mert az Atya számít rám. Számít a békességemből eredő tisztánlátásomra, a békességemből eredő szabadságomra.

A békesség egy állapot. A hozzá vezető út, a megbékélés folyamata hétköznapi szemmel nézve nehéznek és néha talán lehetetlennek is tűnik, de van egy jó hír: A bennünk élő Lélek a szövetségünk! Előbb vagy utóbb, így vagy úgy, de biztosan arrafelé terel. Hagyjunk teret a működéséhez, akkor talán könnyebb lesz az utunk.

Orbán Ági, Felsőzsolca